

Επέτειος γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου: Ετήσια τιμή και προσκύνημα στους Μάρτυρές του!

/ [Επικαιρότητα](#)

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα πηγαίνουμε ταπεινοί προσκυνητές στον [Πόντο](#). Στον άγιο και μαρτυρικό Πόντο που μαρτύρησε αύτανδρος! Πάμε για να τιμήσουμε τα θύματα των κακουχιών, το νέφος των Μαρτύρων, τον πλήρη ξεριζωμό των Ελλήνων από τον τόπο και τον κόσμο τους! Έναν τόπο που τους μεταλαμπαδεύτηκε από αρχαιοτάτων χρόνων ως παρακαταθήκη του μακραίωνος ελληνικού πολιτισμού! Δεν ξεχνούμε και τους Αρμένιους των οποίων προηγήθηκε η

γενοκτονία. Κάθε άλλο...

- Γράφει ο Στέλιος Κούκος

Άλλωστε, πρόκειται για ολοκαυτώματα κατά συρροήν, αφού εκτός από τους Αρμένιους και τους Έλληνες του Πόντου επιλέχθηκαν να εξολοθρευτούν και οι επίσης χριστιανοί Ασσύριοι! Ακολούθησε ο λοιπός μικρασιατικός ελληνικός πληθυσμός μέσα στο ιστορικό περιβάλλον της μικρασιατικής τραγωδίας το οποίο διαμορφώθηκε στην συνέχεια.

Αλλά ο στόχος και οι τουρκικές... αβρότητες ήταν οι ίδιες πάντα και πάντα φονικότατες. Αντάξιες και απαράμιλλες ενός... πολιτισμού, του δικού τους, με τον οποίο ήξεραν να διαχειρίζονται όλες τις υποθέσεις τους, μέσα και έξω από το κράτος τους για οτιδήποτε διαφορετικό που δεν ήταν εντελώς του χεριού τους και δεν μπορούσαν να διαχειριστούν ή να κουμαντάρουν άμεσα!

Στην τελευταία περίπτωση, όμως, ξεπέρασαν και τον εαυτό τους!

Η συνοίκησή τους με τους χριστιανικούς πληθυσμούς φαίνεται δεν άμβλυνε καθόλου τα φονικά ένστικτά τους!

Γιατί αυτήν την φορά ο στόχος ήταν η τελική λύση! Πλέον, έφτασαν στο διά παντός!

Ολική εξαφάνιση και εξάλειψη κατά γένος, πλήρης γενοκτονία και ολική εθνοκάθαρση!

«Για όλους αυτούς τους Έλληνες, όταν η καταστροφή και η δυστυχία γίνουν αχώριστος σύντροφός τους και χάσουν τα πάντα, θα μείνουν ελάχιστοι και όσοι θα έχουν απομείνει στις περιοχές των ακτών, θα φύγουν και αυτοί, 'θα πάνε στο διάβολο' έξω από την ιερή μας πατρίδα», σύμφωνα με τον θεωρητικό, καθοδηγητή της γενοκτονίας Τζεμάλ Αμί τον «χασάπη της Τραπεζούντας», όπως τον αποκάλεσαν για τον ρόλο του στην γενοκτονία των Αρμενίων*!

Εκατόμβες, και ανθρωποθυσίες σε έναν αιματοβαμμένο «προφήτη» που στήριξε την εξέλιξη και την εξάπλωση της θρησκείας του στο διά πυρός και σιδήρου. Και σε κάθε κατώτερο δολοφονικό ένστικτο! Θρησκεία, νόμος, πολιτική, κράτος ένα!

Τα ευλογημένα χώματα του Πόντου έπρεπε να περάσουν αποκλειστικά και μόνον στα τουρκικά χέρια. Κάθε άλλο εθνικό χαρακτηριστικό θα έπρεπε να παραχαραχτεί. Όπως οι ναοί που έγιναν τζαμιά! Και αυτό συνεχίζεται μέχρι τις

μέρες μας! Διά τον φόβο των χριστιανικών πληθυσμών! Ακόμη και των λατρευτικών τους χώρων, των μνημείων τους!

Μπορούν, όμως, να τα διαφημίζουν προς άγραν τουριστών! Αυτό δεν τους ενοχλεί! Και μάλιστα, να το παρουσιάζουν ως κομμάτι της κληρονομιάς τους, όπως χαρακτήρισε την Μονή της Χώρας ο πρόεδρος της Τουρκίας πριν από λίγες μέρες!

Αν, βέβαια, μπορεί να περηφανεύεται κάποιος για την κληρονομιά που οικειοποιήθηκε από κάποιον που εξόντωσε! Γιατί περί αυτού πρόκειται!

Και όσον αφορά την εξέλιξη της τουρκικής αιματηρής και δολοφονικής τεχνογνωσίας θα πρέπει να πάμε 100 χρόνια πίσω για να δούμε πώς αντέδρασαν στο άκουσμα της εξέγερσης στην Μολδοβλαχία και της Ελληνικής Επανάστασης στον Μωριά.

Τα πογκρόμ που ξέσπασαν, τότε, στην Κωνσταντινούπολη, στην Θεσσαλονίκη, στην Σμύρνη, την Κύπρο και σε άλλες περιοχές δεν αποτελούσαν ένα αυθόρμητο ξέσπασμα του τουρκικού όχλου. Οι εκτελέσεις πατριαρχών, αρχιεπισκόπων, αρχιερέων και άλλων κληρικών και μοναχών, καθώς και προεστών έγιναν από το επίσημο οθωμανικό κράτος.

Σίγουρα, όμως, δόθηκε ρόλος και στον όχλο, αφού εξωθήθηκε εναντίον των Ελλήνων, επιχειρώντας και πράττοντας όλων των ειδών τα δεινά στους απροστάτευτους ραγιάδες!

Τα επίσημα, λοιπόν, επαίσχυντα κρατικά δολοφονικά πογκρόμ μετεξελίχθηκαν στις αρχές του 19ου αιώνα σε γενοκτονίες, εθνοκαθάρσεις, ολοκαυτώματα!

Η τελική λύση είχε αποφασιστεί! Και το σχέδιο ετέθη σε ενέργεια και λειτουργία! Γι' αυτό και στις 19 Μαΐου του 1919 αποβιβάστηκε ο Κεμάλ πασάς (ατατούρκ) στη Σαμψούντα. Με τον τρόπο αυτό έλαβε επίσημα χαρακτηριστικά η τελική εξέλιξη της γενοκτονίας και των Ελλήνων του Πόντου!

Ενώ και πάλιν δόθηκε ο εξοπλισμός και η εντολή και στον τουρκικό όχλο να κάνει κι αυτός με το αζημίωτο το... καθήκον του! Όπως ξέρει κάθε φορά! (Γι' αυτό και η Κωνσταντινούπολη μετά την πτώση της αφέθηκε για ένα τριήμερο στην διάθεση των πολιορκητών της για κάθε είδους ωμότητες και πλιάτσικο)!

Μια ζωή διά πυρός και σιδήρου και με ατελείωτο πλιάτσικο στις ξένες περιουσίες. Έτσι ήξεραν και ξέρουν να σώζονται από τον κόπο των άλλων, όπως θα έλεγε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης!

Οι χριστιανικοί πληθυσμοί έπρεπε να εξοντωθούν από την Τουρκία! «Διαφυγή καμιά»! Να αφανιστούν από προσώπου γης! Τα πρόσωπά τους να βουτηχτούν στην γη και η μαύρη γη να τους καταπιεί χωρίς καμιά λύπηση!

Απάνθρωπα, εγκληματικά χέρια σε διατεταγμένη υπηρεσία με οργανωμένα γιουρούσια παγίδευαν τα θύματά τους και τα έστελναν με ποικίλους τρόπους στον χαμό. Ακόμη και ομαδικά σε τόπους που κατέφευγαν για να διασωθούν. Όπως σε εκκλησίες, καίγοντας τις αύτανδρες με ανθρώπους κάθε φύλου και ηλικίας...

Κατά συρροήν εξολοθρεύσεις εν ροή και επί τόπου που δημιουργούσαν ανθρωπιστικές καταστροφές, απάνθρωπες εκατόμβες θυμάτων!

Δεν έμειναν, όμως, μόνον μέχρι εκεί όπως και την ποικίλη προσβολή των νεκρών! Αλλά έφτασαν μέχρι και την εμπορική εκμετάλλευση των τιμών αγίων λειψάνων τους! Αφού τα μάζεψαν, τα φόρτωσαν σε καράβια και τα πούλησαν σε ευρωπαϊκές χώρες, για την βιομηχανική τους... αξιοποίηση*. Φρίκη!

Αυτή η ανόσια προσβολή των οστών των μαρτύρων μας μάς θυμίζει το ποίημα του Αλεξανδρινού Κωνσταντίνου Καβάφη «Εις τα περίχωρα της Αντιοχείας». Γράφει για τον Ιερομάρτυρα Άγιο Βαβύλα και τα τίμια λείψανά του:

«(Τους τρέμουνε τους μάρτυράς μας οι ψευτοθεοί). Ανασκουμπώθηκεν ο ανόσιος Ιουλιανός/, νεύριασε και ξεφώνιζε:/ Σηκώστε, μεταφέρτε τον,/ βγάλτε τον τούτον τον Βαβύλα αμέσως./ Ακούς εκεί; Ο Απόλλων ενοχλείται./ Σηκώστε τον, αρπάξτε τον ευθύς./ Ξεθάψτε τον, πάρτε τον όπου θέτε./ Βγάλτε τον, διώξτε τον. Παίζουμε τώρα;/ Ο Απόλλων είπε να καθαρισθεί το τέμενος».

Σήμερα, λοιπόν, 105 χρόνια από την κατά κάποιο τρόπο επίσημη έναρξη της γενοκτονίας τιμούμε τα μαρτύρια του ποντιακού ελληνισμού. Το γρατσούνισμα της λύρας θα ακουστεί ενοχλητική στα αυτιά όσων δεν μπορούν να ακούσουν μέσα από το ηχόχρωμά της τον πόνο και τον θρήνο των ανθρώπων του ελληνικού αυτού τόπου!

Οι ίδιοι, όμως, οι απόγονοί τους θα μεταφερθούν αμέσως στον μαρτυρικό τους τόπο και θα βιώσουν παράλληλα και τα κλέη της ιδιαίτερης τους πατρίδας και του αντίστοιχου τοπικού ελληνικού πολιτισμού τους.

Και έτσι θα μπορέσουν να πλησιάσουν νοερά και τους μάρτυρες προγόνους τους,

προσφέροντας τους την αγάπη, την τιμή, τον απέραντο σεβασμό τους!

Αυτό, όμως, μπορούμε και πρέπει να το κάνουμε όλοι μας!

Και η παραπονεμένη λύρα μπορεί να μας μεταφέρει στον μαρτυρικό Πόντο με τον καλύτερο τρόπο...

Αιωνία η μνήμη!

* Βλάσης Αγτζίδης, «Μεταξύ Σεβρών και Λωζάνης, Πλευρές της μικρασιατικής τραγωδίας», εκδόσεις Πατάκη.

Πηγή: pemptousia.gr